

*B*yla jednou jedna královna, která byla už dlouho vdova, a ta měla krásnou dceru. Když princezna vyrostla, požádal ji o ruku princ z daleké země. A když přišel čas a princezna se měla vydat za ženichem, vystrojila ji její milující matka na cestu s tolika poklady, bylo vám to krásných věcí, zlata, stříbra, šperků, nádobí; zkrátka všechno, čím se uctívají královské nevěsty. Doprovázet měla princezničku jedna mladičká komorná; té královna milovanou dcerku poručila; ta ji měla předat do rukou ženicha. Obě dívky dostaly na cestu koně, ten princeznin se jmenoval Falada a nebyl to jen tak nějaký kůň, ten vám uměl mluvit! Když nadešla hodina loučení, odešla matka do ložnice, tam vzala nožík, řízla se do prstu a tři kapky své královské krve nechala skanout na bělounký klůcek. Ten pak dala dceři a pravila: „Milé dítě, tento klůcek opatruj jako oko v hlavě, bude tě cestou chránit.“ Pak se v slzách rozloučily, princezna si klůcek strčila do záňadří, nasedla na Faladu a vydala se za ženichem.